

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 2. An penitus fuerit impossibile, vt Verbum assumeret naturam cum
fomite peccati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS II.

Vtrum in Christo fuerit Fomes peccati?

Respondetur Negatiuè. Notandum est; Fomitentem nihil aliud esse nisi inordinatam inclinationem, non tantum appetitum sensitium (vt quidam volunt) sed omnium virium anime, quæ de libertate participant; vt intellectus, voluntatis, imaginatiuæ, & appetitus sensitium ad motus præter vel contra legem rationis; quæ inordinata inclinatio prouenit immediatè ex priuatione iustitiæ originalis, mediatè uero ex peccato: vt patet ex Concil. Trid. sess. 5. Vnde, supra vires animæ nihil addit, nisi hanc imperfectionem; scilicet, posse potentia propinquâ praueneri rationem, & moueri contra vel præter eius dictamen. Quæ imperfectio, quatenus prouenit ex ipsa nuda natura, non constituit fomitem, sed est naturalis conditio; vt ostensum est in 1. 2. tract. de Peccato originali. Verum habet rationem fomitis quatenus ex priuatione iustitiæ originalis, quæ hanc imperfectionem quodammodo sustulerat, est restituta. Simili enim modo aliæ quoque imperfectiones naturales, vt Mortalitas & Ignorantia, factæ sunt pænæ peccati originalis.

His positis; Respondeo; in Christo neque fomitem; neque vllos motus fomitis fuisse. Est fide tenendum.

Probatum Primò, Ex Scripturis citatis articulo superiore: ex quibus constat illum non potuisse peccare. At si habuisset fomitem, potuisset peccare secundum legem ordinariâ; imò reipsâ peccasset, permittendo in se prauos motus. Item, Christus est conceptus ex Spiritu sancto, & natus est ex Virgine: ergo non habuit fomitem.

Probatum Secundò, Quia Patres docent in Christo nullos fuisse motus inordinatos, quos vocamus Primò-primos. Ita D. August. de corrept. & gratia cap. 11. vbi docet in Christo non fuisse vllam pugnam carnis & Spiritus: & lib. 2. de Peccatorum meritis & remis. cap. 29. In illo erat similitudo carnis peccati, non autem caro peccati. D. Leo Epist. 11. quæ est ad Iulian. Nihil carnis suæ habebat aduersum; sensus corporei vigeant sine lege peccati. Idè docet Damascenus lib. 3. de fide cap. 15. 20. & 23. Et omnes Theolog. in 3. passim dist. 15.

Probatum Tertio, In Adamo non fuissent tales motus, nec fomes peccati; & in beatis non erunt: ergo nec in Christo fuerunt. Patet consequentia; tum, quia ab initio fuit beatus; tum, quia omnem perfectionem status innocentia, quæ quidè ad virtutem pertinet, habuit.

Probatum Quarto, Fomes eiusque motus proueniunt ex peccato, & inclinant ad peccatum; vt docet Concilium Trident. sess. 5. Christus autem non est conceptus in peccato, nec vllam inclinationem ad peccatum habuit. Vnde ad Hebr. 7. v. 26. dicitur Segregatus à peccatoribus.

Probatum Quintò, Christus venit ad destruendam legem fomitis & peccati. Vt patet ad Roman. 8. ad Galat. 3. & 4: ergo non debebat assumere.

Ratio est; Quia Christus considerabat omnia, & prouidebat à quibus eius vires moueri possent; & habebat supremam circa illas potestatem: ergo

non poterat in illo vllus excitari motus, qui aut contra rationalem voluntatem esset, aut ratione proueniret.

Dices: Christus est tentatus per omnia pro similitudine absque peccato: ad Hebr. 4. v. 15; ergo etiam per motus concupiscentiæ seu fomitis.

Respondet D. Thomas infra quæst. 41. art. 1. ad 3. Negando Consequent. Quia talis tentatio non est sine peccato, saltem veniali. Sed hoc non est vniuersè verum: motus enim concupiscentiæ, si voluntas nullo modo consentiat, non sunt vllū peccatum; vt docet expressè Concil. Trid. sess. 5. In nobis tamen sæpè tales motus non sunt absque aliquo peccato; quia sæpè interuenit aliqua negligentia volūtatis in cauendis vel repellendis. Si tamen hoc motus possemus perfectè cohibere, vt non insurgerent, semper essent peccata. Vnde cum Christus possit illos perfectè impedire, absolute verum est tales motus in ipso non potuisse esse sine peccato. Et sic intellige D. Thomam. Addo; non solum propter peccatum, sed etiam ob indecentiam oportuisse vt Christus nullam tentationem internam, non solum in appetitu, sed ne in imaginatione quidem admitteret.

DVBIUM I.

Per quid sublata est inordinata inclinatio virium, & omnis inordinatus motus in Christo, cum hac in nuda natura absque peccato futura sint?

Respondeo; Primò, Per habitus virtutum, tum naturales, tum supernaturales, quibus pars superior erat conformis diuinæ legi, eique perfectè subiecta in actu primo & per habitus virtuti superuenientes, quibus appetitus inferior planè conformabatur superiori. Sed hi habitus, etsi perfectissimi in Christo fuerint, non sufficiunt vt nullus motus rationem proueniat. Ideò, Secundò loco addenda est continua superioris rationis vigilantia, per quam omnes tales motus poterat præcauere. Tertio, per facultatem quandam Animæ, quam habebat; tum quia Beata, tum quia Verbo vnita; quæ perfectissimè omnes vires Animæ, quoad vsum earum, habebat in potestate suæ voluntatis.

DVBIUM II.

An penitus fuerit impossibile, vt Verbum assumeret naturam cum fomite peccati?

Respondeo; Omnino fuisse impossibile; tum, quia fomes est inordinata inclinatio orta ex peccato, & inclinans ad peccatum; tum, quia in illa natura non poterant esse aliqui motus prauis: tales enim motus in supposito, quod illos per voluntatem superiorem potest impedire, non sunt sine peccato.

Dices; Poterat assumere naturam nudam: ergo vires equè inordinatas in actu primo, ac in nobis sunt, excepta culpâ. Respondeo; Negando Consequentiam. Quia in nobis, ob priuationem iustitiæ originalis, & ob naturalem imperfectionem, quæ nullo alio dono compensatur, sunt veluti proximè dispositæ ad motus prauos: at in Christo hæc naturalis imperfectio virium necessariè

fariè

Fomes quid.

Non fuit in Christo.

Nec Motus primò-primi.

10

Motus inordinati fuissent in Christo peccata.

11 Per quid fomes sublatum.

12 Affirmatur

Etiam si assumptis set natura nudam.

fariò fuisset suppleta per assistentiam diuini auxiliij, quæ illam non permisisset in malum ferri: & ita in actu primo non fuisset inordinata.

ARTICVLVS III.

Vtrum in Christo fuerit Ignorantia?

13 Ignorantia, quid.

Respondetur Negatiuè, In Christo nulla fuit Ignorantia. Notandum est; Etsi humanitas Christi non sciat omnia quæ scit Deus, non tamè idè est in illà aliqua ignorantia. Nam Ignorantia proprie est carentia cognitionis, quam aliquis secundum suum statum & conditionem deberet habere. Et hanc omnem habuit Christus, vt supra q. 9. dictum est. Nam habuit omnem cognitionem naturalem, ad quam lumen naturæ se potest extendere. Habuit etiam cognitionem supernaturalem omnium diuinorum mysteriorum, futurorum contingentium, & secretorum cordis, tam in proprio genere, quàm in Verbo; & quidem ab initio conceptionis. Et hoc communiter sentiunt Patres; vt supra ostensum est.

ARTICVLVS IV.

Vtrum Anima Christi fuerit Passibilis?

14 Anima Christi dupliciter erat passibilis.

Respondetur Tribus Conclusionibus. Prima: Anima Christi fuit passibilis passione corporali; id est, poterat affici voluptate & dolore corporis; nempe per tactum & gustum.

Secunda: Erat etiam passibilis passione animali. Nam in Christo erat appetitus sensituius, & vis imaginatrix, quæ tristitia vel læta posset apprehendere.

Tertia: Istæ affectiones aliter erant in Christo, aliter in nobis: idque quoad tria. Primò, Quia in Christo non ferebantur ad aliquid illicitum. Secundò, Non preueniebant iudicium Rationis. Tertiò, Non trahebant vmquam voluntatem.

ARTICVLVS V.

Vtrum in Christo fuerit Dolor sensibilis?

15 Fuit in eo dolor sensibilis.

Respondetur affirmatiuè. Ratio est; Quia in ipso erat læsio corporalis, quæ est obiectum doloris. Item fuit sensus læsionis, qui est veluti applicatio obiecti. Atqui his positis necessariò in appetitu resultat dolor.

In Responsione Ad primum, Notandum est; Etsi Caro Christi secundum se passibilis fuerit, & subiecta necessitati patiendi, tamen hoc nullo modo redundabat in ipsum Verbum, nisi per communicationem idiomatù. Verbum enim manebat in se omnino impatibile, imò ipsa quoque caro, quatenus vnita Verbo, intrinsecà vi suà quodammodo impatibilis erat; ita vt flagella, ceteraque externæ impressiones non possent dolorem excitare, nisi Christus illum sponte admit-

teret. Et hoc vult Hilarius lib. 10. de Trinitate, vt rectè D. Thomas exponit. Vide eundem in Hilarium in Psalm 68. in principio, vbi sic ait: Vniuersarum igitur passionum humanarum sorte persunctus, secundum susceptas infirmitates nostras laquitur; & dolet ipse quidem extra necessitatem timoris positus & doloris; sed his tamen se quæ suscepit accommodans, &c.

ARTICVLVS VI.

Vtrum in Christo fuerit Tristitia?

Respondetur Affirmatiuè, fuisse Tristitiam in appetitu sensituiò, Ratio est, Quia tristitiæ obiectum, est malum aliquod, sensu interiori apprehensum, vt noxium. Atqui Christus sic poterat apprehendere quædam mala, tum sua; vt passionem & mortem: tum aliorum; vt peccatum Iudæ, afflictionem discipulorum &c. Neque huic tristitiæ obstabat gaudium visionis beatificæ; quia hoc non sinebatur in appetitum inferiorem exuberare; vt ait Diuus Thomas in Corpore. Sed est

16 Tristitia in appetitu sensituiò

D V B I V M.

Vtrum in eius Voluntate fuerit Tristitia?

Respondetur; Omnino certum est, etiam in voluntate seu appetitu rationali tristitiam fuisse, & non solum in sensituiò. Est communis Doctorum dist. 15. vbi Scotus, Duran. Gabriel: vel dist. 16. vbi Gabriel. Idem tenet D. Thomas hic, & infrà quæst. 18. art. 6.

17 Habuit Tristitiam in voluntate rationali.

Probat, Matth. 26. v. 38. Tristis est Anima mea vsque ad mortem. Quod potissimum intelligendum est de tristitiâ voluntatis; vt patet ex Synodo VI. act. 4. & 11. Vbi ex hisce verbis probatur in Christo fuisse humanâ voluntatem. Idem docent Patres: Hilarius canone 31. in Matth. & Hieronymus in caput 26. Matthæi, vbi explicant causas ob quas Christus doluit; scilicet damnationem Iudæ, Petri negationem, scandalum Apostolorum, & similia. Quæ omnes ad voluntatem pertinent, imò aperte dicunt illum non esse tristatum ob mortem; quod intellige principaliter: fuit tamen secundaria causa. Et ratio est; Quia in Christo fuerunt omnes defectus naturales innoxij, seu inculpati; vt ait Damascenus l. 3. c. 20. Atqui naturalis tristitia, etiam voluntatis, est defectus quidam non repugnans perfectioni gratiæ & scientiæ; & magis conferens ad redemptionem nostrâ, quàm tristitia partis sensituiæ: ergo non minus est hæc ponenda, quàm illa. Deinde; Quia Christus per voluntatem ipsam, quatenus natura est, horrebat & fugiebat mortem; vt infrà dicitur. Atqui ex hoc naturaliter sequitur tristitia in eadem voluntate.

Vide l. 2. de Summo Beato c. 18.

Sed contrà Objicitur: Voluntas fruebatur summo gaudio beatitudinis: atqui cum summo gaudio non potest consistere tristitia in eadem animæ parte: ergo &c.

18 Quomodo Tristitia in summo gaudio potest consistere.

Respondet Melchior Canus lib. 12. de locis Theolog. cap. 14. Christum tempore passionis miraculo suspendisse gaudium beatificum, vt perfectè posset tristari. Sed hæc sententia non est probabilis, vnde passim ab omnibus rejicitur.

Canus sententia reijcitur.

Primò,